

Naglo storjeno — gotovo skaženo.

udo jih je imelo pri Komarjevih. Naj vam povem kar od kraja, da ne bodete uganjevali, kdaj in zakaj.

Tale čas je bilo. In špil jim je manjkalo.

Kdo bi se bil pa tudi nadejal kaj takega? Nihče, za živ svet nihče. Pred božičem tako prijazno, solnčno, in samo zjutraj bolj rezno, čez dan pa kar gorko. Novo leto nam je prineslo hud a suh mraz, snega pa le ne in ne. No, zdaj pa naenkrat tako! Tri dni metež in kadež, in snega do vratu! Prava trda zima . . .

In Komarjeve je zalezla. Morda je še tudi druge.

Dorejen in dopitan je bil Komarjev ščetinar, saj so mu prizanašali že dovolj dolgo. „Tudi ne pritakne se nobene jedi“, je godrnjala že par dni dekla, stara Lenka. Tudi klavec je bil že naprošen.

Vsako leto so imeli pri Komarjevih lepe špile — maklenovke; letos pa so dejali in dejali: „Se bodo še lahko dobile.“ Pa se niso. Zamelo je do streh. In še je padal, še in še.

Že je ceptal v zgodnjem jutranjem svitu pred Komarjevimi vrati klavec, stari Tomaž, ko se je čulo v hiši: „Lej ga, je že tukaj, da je vseeno prišel! — Kaj bo pa za špile? — K maklenu ni hoditi; četrť ure in tolik sneg! Pri sosedih se bo vprašalo.“

In se je res vprašalo:

„Ali je ostalo pri vas kaj špil?”

„Nekaj jih je ostalo, pa so jih menda otroci pokurili.“

„Spet nič“, še naprej:

„Ali bi nam posodili nekaj špil?”

„Jutri zvečer pridi; sami homo klali. Če jih kaj ostane, pa jih dobiš.“

Take in enake je zvedel Tinček Komarjev onega jutra pri sosedih.

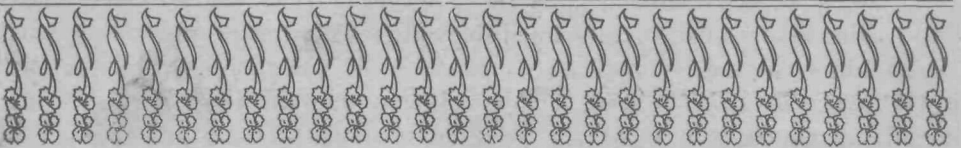
„Nič ni“, je dejal, ko je ceptal v hiši za durmi v sneženih čevljih in otepaval sneg s kučme.

„Ne bo drugače, kaj ne, oče, jih bote pa vi naredili. Kaj to, naj bodo pa letos jelove“, se obrne mladi gospodar do domačega deda.

Ded so malce popravili kučmo, in skoro hudomušen smehljaj jim je zatrepetal okrog suhih usten. Klati, pa špil nič! Časih je bilo pač drugače pri hiši. Kaj se hoče? —

„No, jih pa bom, jih pa bom“, so ponovili dvakrat, ko so šli po veži v kuhinjo. Celo košaro posušenih jelovih polen so izložili iz peči in so jih znesli v svojo sobico.

No, te sobice niso imeli, da bi vedno tičali v nji. Saj so bili večjidel pri družini in pri mizi so tudi imeli še vedno tisto častno mesto kot prej, ko so bili gospodar. V sobici so imeli le svoje „stvari“. „Otroci vse razpotaknejo“, so dejali včasih. Tudi nekoliko zadremali so ondi ob nedeljah po nauku. Ob otroškem kriku in viku pa — kakó boš dremal? In

takole nujno delo, kakor danes s temi špilami se na samem tudi bolj uspešno opravi. „Saj pri otrocih ne moreš. V vsako stvar se ti vtakne; vse ti mora videti in vedeti.“

Pa so racali skozi vežo v svoj kot, da bi imeli mir pri delu. „Ej, to bo precej“, reko, pa vzamejo prvo poleno in zarinejo prvič vanje kakor meč dolg in oster nož.

Dobro jim je šlo od rok. Še nekoliko preurno so zastavili. Ni bilo še pet špil narejenih, že so jo zdrsnili z ostrim nožem po prstu, posneli nekaj kože in naposled šinili v meso skoro do kosti.

„Ejsa, tè, tè, tè, tako pa ne pojde!“ pa so stiskali prerezano kožo, boječ se za vsako kapljico svoje stare krvi.

„Saj pravim, star človek ni za nož. Zdaj pa imam za lep čas spaka, pa pozimi, ko se tako nerado celi. Pa kaj to? To naj bi še bilo; toda kdo bo pa naredil špile? Ščetinar že skoro na dvoje, špile pa v polenih. Tè, tè, tè vendar! Da se prej ne preskrbé!“

„Koliko je pa ura?“ se ozrejo na steno. Pa kaj dedova ura, ko je pa za štiri zadaj. Saj več stoji, kakor gre. Ded se malo menijo za sobico in uro navijejo le tedaj, kadar imajo dalj časa opravke v sobici, in še takrat ne zato, da bi jim kazala, temveč zato, da jim dela kratek čas s svojim tik-takanjem.

Kar v hišo so šli in tam povedali sinu in klavcu: z menoj in z mojimi špilami ni nič. Šavsnil sem se v levi kazalec, pa vsa desnica ne more kaj, ako ji ni levica na pomoč.

„Alo, otroci pa vi na špile! Jože, Tone, Tine, urno, urno!“ vikne mladi oče, „ded vam bodo pa kazali, kako morate.“

Res prineso vso dedovo ropotijo v hišo in se lotijo dela, pa le počasi in neokretno se jim je odsedalo. I, kdo bo klavca gledal in poslušal, ako bodo otroci delali špile?

Do poldne se jih je vendar naredilo toliko, da je rekel stari Tomaž: „Za silo bo že!“ Seveda tako gladke in pripravne niso bile kot druga leta, in gotovo bi godrnjanja ne bilo ne konca ne kraja, da ni stari Tomaž videl, kako je ujelo Komarjeve. Tako je pa molčal in molče zmajeval s sivo glavo, češ, saj z godrnjanjem se itak nič ne opravi.

Samó klobas-krvavk je natlačil dosti manj kot druga leta. In to se pozna ob kmetiški mizi. Zato tam ni minilo brez godrnjanja. No ded so še tiste težko razrezali, kar jih je bilo. Kam boš rezal s takim prstom.

Ferdinand Gregorec

